

Historitë e Bujar çamarrokut

10

QENGJI I ZI

QENGJI I ZI

Familja e dërgoi Bujarin që të kalonte pushimet verore, në fshat pranë gjyshërve. Se Bujari, veç të tjerave, ishte bërë burim gëzimi për gjyshin dhe për gjyshen. Ata nuk ia bënë dysh asgjë që u kërkonte nipi dhe bënë ç'kishin mundësi t'ia plotësonin që ai të ishte i lumtur.

Bujari, ngaqë kishte ardhur disa herë, tani, kishte mësuar çdo cep të fshatit. Çdo mëngjes pinte qumësht të freskët dhe hante djathë fshati e vezë të freskëta. Veçanërisht pëlqente shumë supën e trahanasë, që ia bënte gjyshja.

Një ditë, pasi, hëngri supën e trahanasë që ia kishte
bërë gjyshja, pyeti gjyshin:

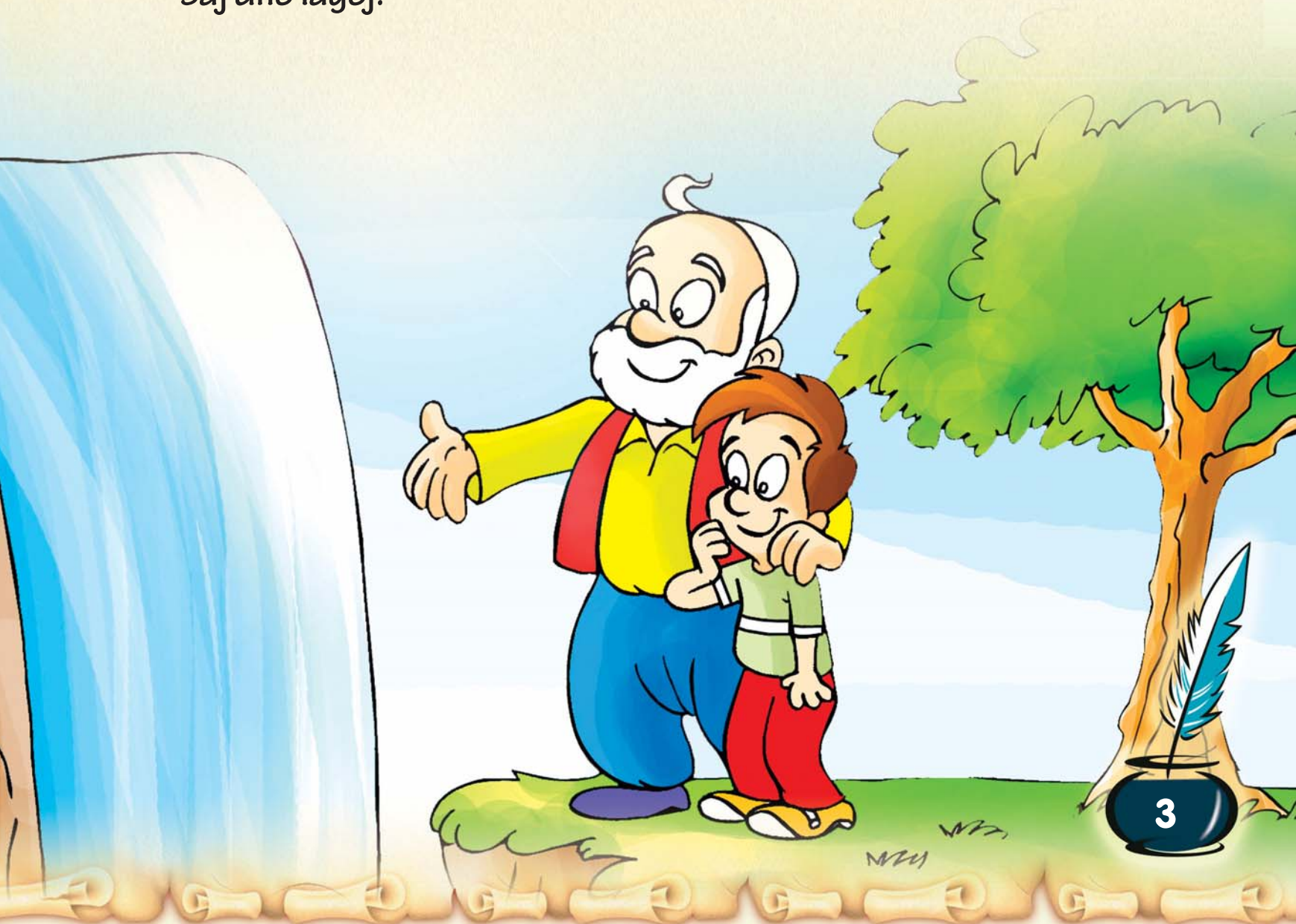
-A mund të shëtisim bashkë, sot?

-Sigurisht, biri im. Mund të shëtisim.

Atë ditë shkuan te ujëvara, që gjendej jo larg fshatit.
Bujarit i pëlqeu shumë ujëvara. Nganjëherë hynte poshtë
saj dhe lagej.

Më vonë, gjyshi e çoi te luginat e gjelbra. Atje, Bujari
vraponte, lozte, shtrihej dhe rrokullisej nëpër barin e
gjelbër të luginës.

-Gjysh! Këtu ka vende shumë të bukura. Unë dua të vij gjithmonë, këtu!..

Gëzimi i Bujarit e kënaqi shumë gjyshin.

Si pa kuptuar po zbriste mbrëmja. Në të vërtetë Bujari ishte lodhur shumë.

- Më dukesh... pak i lodhur! Po ashtu, duhet të kesh edhe uri. Si thua, të kthehem në shtëpi!?- e pyeti gjyshi.

-Po, gjysh.

Morën rrugën për në shtëpi. Sapo iu afruan asaj, panë një tufë të madhe delesh, që kishin zënë rrugën. Bujari vrapoi, dhe zuri, diku, mes tufës një qengj të vogël dhe të zi.

-Gjysh, ta marrim në shtëpi? – pyeti Bujari.

-Jo bir! Nuk mund ta ndajmë nga nëna e tij.

-Të lutem gjysh, ta marrim!.. E rris unë!

-Jo, bir, punë që s'bëhet...

Ndonëse Bujari e lëshoi qengjin, ai nisi të mendohej përsëri për qengjin e zi. Hëngri bukë, por qengji i zi nuk i largohej nga mendja.

“Çfarë mund të bëj vallë, që qengji i zi të jetë imi? Po... sikur ta marr fshehurazi...”

Të nesërmen, gjyshi kishte shkuar në arë për të punuar. Bujari shkoi të kërkonte qengjin e zi, aty. E gjeti në lëndinë dhe pranë nënës. U afrua ngadalë dhe e mori në krahë. Menjëherë u largua me të në krah dhe u kthye në shtëpi.

Bujari mendoi: “Gjyshi dhe gjyshja nuk duhet ta shohin qengjin. Po ku ta fsheh vallë?..”

I erdhi në mendje kolibja e qenit, në fund të oborrit.
Ajo ishte bosh. Bujari e mori qengjin dhe e futi në kolibe.
Qengji dridhej prej frikës. Më pas Bujari u përpoq t'i
jepte nga supa që kishte bërë gjyshja, por qengji nuk e
piu atë.

“Më duket se qengji i vogël nuk e pëlqeu supën. Do t'i
sjell bar.”

Për fat të keq, qengji nuk e hëngri as barin.

“Po ky çfarë ha?!..”

Iu kujtua se qengji pinte qumësht te nëna e tij.

“Mirë! Tani e gjeta. Pas pak do ta ngopësh barkun.”

Vrapoi e i solli qengjit qumësht nga shtëpia. Ai piu shumë pak. Provoi t’i jepte me lugë, por qengji nuk e pinte.

Edhe pak kohë e, gjyshi do të kthehej nga ara. Bujari ishte i detyruar të futej në shtëpi. Qumështin e la pranë qengjit dhe mbylli derën e kolibes.

Pasi hëngri bukën me gjyshin dhe gjyshen, gjyshi e pyeti:

-Çfarë ke bërë sot?

-Asgjë gjysh, u sorollata nëpër fshat.

Gjyshja i përgatiti shtratin dhe e çoi Bujarin për të fjetur.

Në mëngjes, Bujari u zgjua herët, hëngri mëngjesin dhe menjëherë vrapoi te qengji i vogël. Bujari u mërzit shumë, kur pa se qengji nuk e kishte pirë qumështin dhe e kishte derdhur përtokë.

Përsëri i solli bar, por prapë nuk ia doli mbanë. Qengji i vogël nuk hante asgjë. Bujari, ende, s'po e kuptonte gjendjen e tij. E nxori nga kolibja dhe e mori në krahë. E shtriu mbi bar dhe i ledhatoi kokën. E pyeti:

-Përse nuk ha? Nëse vazhdon kështu, do të ngordhësh nga uria...

Qengji e pa në sy Bujarin, pastaj e vendosi kokën mbi gjurin e tij. Mendoj se i kishte ardhur gjumi. Kur deshi ta vendoste përsëri në kolibe që të flinte, qengji filloi t'i thithte gishtin e madh. Bujari u habit dhe tha:

-Të ka marrë malli për nënën tënde, prandaj nuk ha? Po e thith gishtin tim për shkak të urisë.

E mori qengjin e zi në krah. Vrapoi. E çoi te nëna e tij.

Qengji i vogël e dalloj menjëherë nënën e tij në kope dhe filloi të përpëllte. Pastaj vrapoi drejt saj. U rrëzua pak, u ngrit dhe menjëherë filloi të pinte qumësht për të ngopur barkun.

Nëna i lëpinte kokën. Atë e kishte marrë malli shumë për të voglin e saj. Bujari i pa për një kohë të gjatë ata.

Dhe... në mendje i erdhi nëna e vet. Jeta e fshatit ishte shumë e bukur, por edhe Bujarin e kishte marrë malli shumë për nënën.

Bujari u tremb nga një zë që i tha: “Çfarë bën ti këtu?”

Kur u kthye prapa, pa gjyshin. I tregoi çfarë kishte ndodhur...

-Çdo i vogël ka nevojë për dashurinë e nënës. Askush nuk mund ta zërë vendin e saj, - i tha gjyshi.

-Edhe mua më ka marrë malli shumë për nënën time, gjysh!..

-E kuptova biri im, mos u bëj merak. Edhe ti do të takohesh me nënën tënde. Në fundjavë do të të çoj atje.

Bujari vazhdoi ta shikonte qengjin e zi nga larg deri në fund të javës. Nganjëherë, qengji i zi largohej nga nëna e tij, shkonte te Bujari dhe lozte me të. Ai e merrte në krah qengjin e zi për një kohë të shkurtër dhe pastaj e linte në tokë që të shkonte te nëna e tij.

Erdhi dita, kur Bujari do të largohej... Ai shkoi për t'u shmallur me qengjin i zi. E përqafoi dhe e ledhatoi disa herë... Teksa largohej, i bëri disa herë me dorë, si për ta përshëndetur. Qengji i vogël e shikonte dhe një çast blegëriu. Ndoshta për ta përshëndetur mikun e tij nga qyteti.

Kur Bujari arriti në shtëpi, i tregoi nënës gjerë e gjatë ato që kishte përjetuar në fshat, por nuk harroi t'i tregonte edhe historinë e qengjit të zi...

